

Đoạn Trường Thiên Thanh

Bạn bảo tôi làm thơ / hãy chặt ra từng khúc / để bạn nhìn bạn khóc / đó là cách đọc thơ!

Khi Đất Nước bơ vơ / đứng bên bờ Nam Hải / sử gia thành yêu quái / gọi đó là Biển Đông!

Lý Thường Kiệt, nhớ không / có bài thơ Tứ Tuyệt? "Nam quốc sơn hà Nam Đế cư, tiết nhiên định phận tại Thiên Thu..."

Hai câu thơ, dẫn ra, nước ta là Nam Quốc, Tàu ở trên phía Bắc, dính líu gì với ta?

Ôi Nam Quốc Sơn Hà, nói ra là ứa máu! Trăm triệu dân nươg nấu...thành trăm triệu cu li!

Thơ tôi, làm, làm chi? Ruột nào chẳng đồng ruột? Mổ bụng ra, ve vuốt...đó là Thơ! Là Thơ!

*

Tôi làm thơ, tôi mơ, có lần bạn ghé mắt. Bảo tôi cầm dao cắt, vâng, tôi cắt cái phật...bạn thổi giùm khói nhang!

Tôi, người lính tuổi tàn...làm thơ vì hết cách! Làm quan không hống hách / tàn cuộc thì đành thôi...

Nguyễn Du để cho đời: Đoạn Trường Tân Thanh, đủ! Ôi! Ba trăm năm nữa, ai khóc thương Nguyễn Du?

Thơ không là tàn dư, chúng ta là nhang khói...bay trong trời trôi nổi...phù vân và phù vân...

Trần Văn Lệ